

Κήρυγμα της Κυριακής του Παραλύτου (23-5-2021)

/ Ορθόδοξες Προβολές

- Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε Σεραφείμ

Στην Ευαγγελική Περικοπή αυτής της Κυριακής η εκκλησία μας αναφέρεται σε ένα από τα σημαντικά θαύματα του Χριστού, στη θεραπεία του Παραλυτικού.

Τα σημαντικά στοιχεία που σχετίζονται με το θαύμα αυτό είναι τα ακόλουθα:

Πρώτον, ο Παραλυτικός δεν είχε κάποιον άνθρωπο να τον σπρώξει μέσα στην κολυμβήθρα, για να θεραπευθεί. Είναι πράγματι οδυνηρόν να μην έχει, κάποιος που υποφέρει, έναν άνθρωπο να τον φροντίζει. Γι' αυτό ο Χριστός μας είπε ότι όταν φροντίζουμε και βοηθούμε κάποιον άνθρωπον που είναι αβοήθητος κι έχει την ανάγκη μας, είναι ως να διακονούμε Αυτόν κι έτσι γινόμαστε άξιοι της Βασιλείας των Ουρανών.

Πολλά πράγματα που έχουμε καθημερινά, μόνο όταν τα στερηθούμε, εκτιμούμε

την αξία τους, όπως οι περιορισμοί που ζούμε με τον κορωνοϊό σ' όλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου. Έτσι αντί να ευχαριστούμε τον Θεό για τους ανθρώπους που έχουμε δίπλα μας μέσα στην οικογένεια, στον χώρο της εργασίας και στις κοινωνικές μας συναναστροφές, τους δυσανεστούμε, τους στενοχωρούμε, τους αρρωσταίνουμε, κι όταν ξαφνικά συμβεί να φύγει κανείς πρόωρα από κοντά μας, τότε αρχίζουμε μάλιστα να τον κλαίμε και να τον τιμάμε με ένα εντυπωσιακό μαρμάρινο Σταυρό στον τάφο του. Πρέπει να δείχνουμε το σεβασμό μας και την αγάπη μας στα πρόσωπα που αγαπάμε με την προσπάθεια μας να μη τα στενοχωρούμε, ούτε να τα δυσανεστούμε όταν είναι ακόμη ζωντανοί.

Πρέπει κάθε φορά που θέλουμε να κάνουμε κάτι ως άτομα, να σκεφτόμαστε τι είναι καλό για την οικογένεια μας. Κι η κάθε οικογένεια να προβληματίζεται για το τι είναι καλό για την ευρύτερη κοινωνία. Οτιδήποτε είναι καλό για την οικογένεια είναι καλό και για τα άτομα που την αποτελούν. Κι οτιδήποτε είναι καλό για την κοινωνία μας είναι καλό και για τις οικογένειες που την αποτελούν.

Δίνοντας προτεραιότητα στο κοινό καλόν προστατεύουμε τόσο τους εαυτούς μας, όσο και τις οικογένειες μας, και την ευρύτερη κοινωνία που ζούμε. Όταν δεν συμβαίνει αυτό, τότε ενθαρρύνονται κοινωνικές αδικίες, τότε υπάρχει η φτώχεια, η ανεργία, η εγκληματικότητα, η τρομοκρατία, οι βίαιες διαδηλώσεις, οι επικίνδυνες ασθένειες και γενικά η έλλειψη ασφάλειας και απουσίας του σεβασμού της ίδιας της ζωής, ως δώρον Θεού, που κανείς δεν έχει δικαίωμα να τη βλάψει.

Ένα δεύτερο σημαντικό στοιχείο που σχετίζεται με το θαύμα του Παραλυτικού της σημερινής Ευαγγελικής Περικοπής είναι ότι, η διάπραξη της αμαρτίας, ως αποτέλεσμα της λανθασμένης επιλογής του ανθρώπου, επιφέρει στον εαυτό του προβλήματα, ασθένειες, πόνον και δυστυχία και τελικά τον θάνατον. Το χειρότερον όμως είναι ότι με τη διάπραξη της αμαρτίας κάποιος δεν βλάπτει μόνον τον εαυτό του, βλάπτει και την οικογένεια του και την ευρύτερη κοινωνία. Έτσι οι πράξεις μας ως ατόμων έχουν χαρακτήρα κοινωνικών. Αν οι πράξεις μας κι η ζωή μας είναι δίκαιες και σωστές προστατεύουμε και τον εαυτό μας και την οικογένεια μας και την ευρύτερη κοινωνία. Αν οι πράξεις μας είναι άδικες τότε βλάπτουμε και τις οικογένειες μας και την ευρύτερη κοινωνία.

Οι πράξεις μας επομένως κι η ποιότητα της ζωής μας επηρεάζουν τον κόσμο που ζούμε. Είναι επιτακτικό καθήκον του κάθε χριστιανού για την αντιμετώπιση των κοινωνικών προβλημάτων όπως η φτώχεια, η ανεργία, η εγκληματικότητα και η στήριξη μας των ανθρώπων και των οικογενειών τους που υποφέρουν από την πανδημία του κορωνοϊού.

Η στάση μας πρέπει να είναι δυναμική. Πρώτα με τις προσευχές μας να μας φωτίσει ο Θεός πως να βοηθήσουμε, και στη συνέχεια, με τη βοήθεια του Θεού να προσπαθούμε να συμβάλουμε στη λύση τους. Αυτό που μπορούμε να κάνουμε σήμερα ας μη το αφήσουμε για αύριο.

Πριν να γίνουμε κι οι ίδιοι θύματα των μεγάλων κοινωνικών προβλημάτων που αντιμετωπίζει η ευρύτερη κοινωνία που ζούμε, πρέπει να αντιδράσουμε με εμπιστοσύνη στις ποιμαντικές οδηγίες της Εκκλησίας μας στηρίζοντας το ποιμαντικό, το κατηχητικό, το διδακτικό, το φιλανθρωπικό και το Ιεραποστολικό της έργο.

Η προτροπή του Χριστού προς τον Παραλυτικόν του Ευαγγελίου «ίδε υγιής γέγονας, μηκέτι αμάρτανε, ίνα μή χείρον σοι τι γίνεται» (Ιωάννου Ε΄, 14), ισχύει για όλους μας.

Είναι μια ανοιχτή πρόσκληση προς τον καθένα μας για να ζήσουμε σ' ένα καλύτερο κόσμο με ασφάλεια και αγάπη και δικαιοσύνη που θα μας οδηγήσει στη Βασιλεία των Ουρανών.

Ένα τρίτον σημαντικό στοιχείον που σχετίζεται με το θαύμα του Παραλυτικού της σημερινής Ευαγγελικής Περικοπής είναι η ζωντανή μαρτυρία που δίνει ο θεραπευθείς πλέον παραλυτικός διά τη Θεότητα του Ιησού Χριστού, έτσι ώστε να συμβάλει ο ίδιος αποφασιστικά και στην σωτηρία άλλων ανθρώπων. Σε ότι δηλαδή απέτυχαν οι συνάνθρωποι του να κάνουν γι' αυτόν, για 38 ολόκληρα χρόνια, να τον σπρώξουν στην κολυμβήθρα της Ιερουσαλήμ για να θεραπευθεί, αυτός χωρίς να κρατά κακία για κανένα προσπαθεί να βοηθήσει τους συνανθρώπους του να σωθούν.

Έτσι η σκέψη ότι κανείς δεν έκανε για μένα τίποτε, γιατί εγώ να ενδιαφερθώ για τα προβλήματα των άλλων, είναι μια λανθασμένη σκέψη που μας παγώνει την αγάπη μας και την ευθύνη μας να βοηθήσουμε τους συνανθρώπους μας, που τελικά τα προβλήματα τους έρχονται ως πλημμυρίζων χείμαρρος ποταμός που μας πνίγει.

Έτσι τα κοινωνικά προβλήματα της φτώχειας της ανεργίας, της εγκληματικότητας και τώρα της πανδημίας του κορωνοϊού, και δυστυχώς της καταπίεσεως των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ανυπεράσπιστων αδύνατων Λαών, που οδηγούν σε εμπόλεμες συρράξεις, στην βία και μαζική μετανάστευση και στην τρομοκρατία, απειλούν πλέον και τη δική μας ήσυχη ζωή.

Τέλος, το θαύμα του Παραλυτικού σχετίζεται και με την σημερινή αποστολική

περικοπή. Παρόμοια θαύματα που επιτελεί ο Χριστός μπορούν να επιτελούν κι όσοι τον ακολουθούν με συνέπεια στη ζωή τους, όπως συμβαίνει με τους αγίους μαθητές Του. Στη προκειμένη περίπτωση, όπως συμβαίνει μέσα από τη σημερινή Αποστολική Περικοπή με τον Απόστολο Πέτρο που με την επίκληση στο όνομα του Ιησού Χριστού θεραπεύει τον παράλυτο Αινέα και ανασταίνει τη νεκρή Ταβιθά.

Παρόμοια θαύματα έκαναν κι οι Άγιοι της Εκκλησίας μας. Παρόμοια θαύματα μπορούμε να ζήσουμε κι εμείς με τις προσευχές μας στον Χριστό όταν προσπαθούμε να είμαστε δίκαιοι με όλους και να μη αδικούμε κανένα. Αυτό επιβεβαιώνει με σαφήνεια η μαρτυρία της Καινής Διαθήκης ότι “πολύ ισχύει δέησις δικαίου ενεργουμένη” (Ιακώβου 5,16).